

Тази около 40-годишна жена, чиято душа носи името АМАРИС, се обърна към мен за регресия година и половина след като беше загубила при катастрофа единствения си син. Силно желаше, ако е възможно, да се срещне с него в разширеното състояние на съзнанието по време на регресия и да получи отговор на въпроса „защо“. Въздъгнах с облекчение, когато забелязах, че тя успя да се отпусне достатъчно и да навлезе в транс. В първия момент не видях своя духовен Учител, но пък след това описа Книгата на своя живот със златни, дебели корици, в краищата с орнаменти и букви, по-завъртяни от ръкописните, с много завъртулки в краищата. Прочете и името на душата си – АМАРИС и каза, че означава ОРИС. След това я насочих към тунела на времето. Описа го с каменни стени. Подканих я да влезе в него, за да се придвижи към сцена от минал живот, избрана от нейния духовен Учител. Ето и нейният разказ за това, което видя от другата страна на тунела:

Виждам поляна, дървета. Аз съм жена с дълга кестенява коса. Млада – около 30-годишна. Семпло, кафяво облекло. Нямам обувки. Годината е 876. Наоколо има други хора. Това е сякаш село. Има и мъже, и жени. Там живеем явно, но не е в България. Това е Франция. Не усещам да имам никакви близки. Борислав ми казва да се придвижа към друг важен момент от този минал живот и аз се виждам как се грижа за малко момче. Това е след около 5 – 6 години, а момчето е на 4. Хубаво е! Къса, светлокестенява коса. Панталон с дълга ризка малко над коляното. В кръста е вързано с нещо. Клекнало е и си играе. Бащата на детето го няма. Гледам го сама това дете. Но мисля, че той ще се върне. В това селище няма млади мъже... може би са на война или някъде другаде... Борислав ме кара да се придвижа към срещата си с него, когато се завръща... Щастливи сме. Той е висок и в него разпознавам брат си от настоящия живот, а детето ми е моят мъж в настоящия живот. Преминавам към друг момент, носещ някаква промяна... Аз съм сама. Няма хора наоколо. Нещо е станало. Имало е болест, епидемия от водата и повечето хора вече ги няма. Мъжът ми и детето ми също са умрели... Борислав ме насочва към последния ден от този минал живот и аз се виждам още млада, но изглеждам като много възрастна – на не повече от 45 съм, а изглеждам на 65 – 70. Живея сама в колибка и съм спокойна. Борислав иска да опиша сцената на смъртта... Изпитвам облекчение. Виждам тялото си от високо. Лежи си на легло – спокойно, отпуснато. Не съм била болна от нищо. Причината за смъртта е било нежеланието ми за живот – не съм могла да намеря мотивация и смисъл след смъртта на мъжа ми и детето ми. Те обаче ме чакат, усмихнати, в светло пространство. Прегръщат ме и се радват. Тръгваме... Навсякъде е светлина. Стигаме зелена поляна и виждам наоколо същите хора от селището, които са умрели преди мен... само че сега са щастливи и доволни. Борислав ми казва да се придвижа към момента на срещата с моя духовен Учител... Не го виждам, но знам, че е там. Мъж е. Не е стар. Духовното му име започва с О... ОРИМ се казва. Борислав ме пита защо Учителят е избрал да ми покаже точно този минал живот... Отговорът е: защото има връзка с настоящия...

Повтарям... за да се науча да намирам мотивация и смисъл за живот след такива загуби! Борислав решава, че е подходящ моментът вече да се срещна със сина си, който си замина така нелепо при катастрофа и... се оказва, че всъщност моят Учител е моят син – затова не ми се е показвал да го видя... В бяло е и ми казва, че се справям много добре – че дори не е очаквал да се справя толкова добре! Прегърна ме... Казва, че всичко ще бъде наред. А аз го питам: „Как така ще е наред? Не може да бъде!” А той казва: „Ще видиш!” Всичко това е било включено в сценария на живота ми... за да се науча. Казва, че съжалява, че ми е причинил такава болка, но така е трябвало... Борислав пита какви качества ще изгради в мен тази ситуация, а отговорът е, че просто да съм по-смирена. Борислав ме насочва към залата за избор на тяло и вариант за живот и ми задава въпрос защо съм избрала това тяло и този вариант за живот, а не някой от другите, които са ми били предложени... Другите са били скучни, много скучни. Имало е още два, като и в двата съм била жена. Вариант, в който да бъда мъж, не е имало. Миналия път в живота, който видях, съм била жена, и сега изглеждам почти пак така... Следва изчистване и хармонизиране на чакрите, измежду които трета, четвърта и особено седма са блокирани. Първоначалното усещане е за студено и тъмно, но постепенно просветлява и се появява усещане за лекота. При Вечния Извор на Живота е само Светлина и там се чувствам спокойна. Учителят ми казва, че не бива да съм толкова гневна... Но аз нещо не съм съгласна с това, обаче ще се опитам... След това Борислав ме насочва да видя и сърдечния си кристал... Като цвят е тъмнолилав и с яйцевидна форма. Има много ръбове. Въздейства ми много добре, но има нещо, което ме притеснява – че не трябва да му е такъв цветът! Учителят ми казва, че когато се науча, ще се промени в бледозелен. Виждам го – ще бъде в същата форма, но гладък и много, много блестящ! Моят син ще се прероди до две години... Няма да ми каже къде, нито ще ми даде знаци, но аз ще го позная! Идва време за раздяла. Преди да се разделим, се прегръщаме. Плача... Боже, толкова е истинско!